

O TREAPTĂ CALITATIV SUPERIOARĂ

„Din izbinzi în izbinzi, mergi popor luptător...” Cuvîntul poetului izbucnise triumfător, în seara aceea de 30 decembrie 1947. Zeci de alți poeți și cîntăreți se adunaseră spontan la sediul partidului să exprime în cele mai avîntate imagini ale bucuriei, recunoștinței și slavei, sentimentele pe care le încerca poporul la aceeași oră de seară în care se răspîndise vestea că „tronul vrăjmaș” fusese doborît. „Căi noi de mărețe înfăptuiri” se deschideau în fața poporului. Așa glăsuia proclamația guvernului, și aceasta era convingerea, înflăcărata convingere a maselor muncitoare.

Azi, iarăși la încheiere de an, poporul măsoară calea străbătută de atunci, de la sfîrșitul monarhiei, privește în jur, bucurîndu-se de toate cele cîte îl încintă și cîte sînt rezultatul avîntului său creator. E hotărît să ducă mai departe opera lui pașnică, innoitoare de viață, să atingă grabnic perspectivele arătate și să preschimbe în realități cîrje și proiectele înscrise în planul de stat al dezvoltării economiei naționale pe anul 1960, dezbătut și aprobat de plenara C.C. al P.M.R., din 3—5 decembrie. Cu entuziasm, oamenii muncii au salutat planul — prin fapte, trecînd încă în zilele lui 59 la împlinirea lui și a hotărîrilor plenarei.

Este limpede că poetul și artistul dramatic nu rămîn străini de acest entuziasm, de dovada acestui înalt nivel ideologic, etic, cetățenesc. Citind expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la plenară, ei știu să deslușească — în cuvintele privitoare la chestiuni de ordin tehnic și cifre — fapte de viață, frămîntări, elanuri — oameni. Oamenii care nu sînt umbriți de noianul de date aparent abstracte ale planului, ci se află implicați în miezul lor greu de mărețe perspective și la care de altfel expunerea face deseori apel și referire: atunci cînd, de pildă, vorbește despre inițiativa creatoare a maselor, despre elanul constructiv al muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor, despre îmbogățirea experienței și calificării lor, despre creșterea nivelului lor de răspundere, a conștiinței lor socialiste. Îel final al planului — omul, cu munca și cugetul și aspirațiile sale, este în același timp mijlocul principal pentru transpunerea în viață a planului, pentru atingerea acestui țel.

Plenara C.C. al P.M.R. însărcinează organele și organizațiile de partid, sindicale și de U.T.M., să desfășoare o largă muncă politică, organizatorică, să intensifice activitatea de mobilizare a oamenilor muncii, a tineretului de la orașe și sate, să-i antreneze în acțiunile de construire a obiectivelor industriale, a drumurilor, a locuințelor și școlilor, în lucrările de hidroameliorații și electrificări rurale, să organizeze întrecerea socialistă în vederea îndeplinirii și depășirii planului la toți indicii. Sarcinile acestea privesc cu insistență și pe omul de artă, pe poet, pe cîntăreț, pe dramaturg, pe artistul și conducătorul de teatru. Căci ele privesc înseși obiectul și obiectivele artei lor: omul aflat în fața unei trepte superioare a muncii și realizărilor lui, a condițiilor lui de

viață. Aceste sarcini reamintesc oamenilor de artă — dramaturgilor, regizorilor, actorilor — necesitatea de a recupera întârzierea în reflectarea aspectelor esențiale și majore ale realității noastre actuale de a înfrunsa în centrul creației lor, cu vigoare și forță convingătoare, pe măsura luminoasă a chipului lor, pe eroii zilelor noastre — comuniștii, muncitorii înaintați, colectivisții frunțași, intelectualii și tinerii crescuți în zilele și în climatul constructiv al puterii populare. În zugrăvirea acestor oameni, creatorul de artă se simte și el, azi mai cu seamă, în fața unei trepte și unei îndatoriri calitativ superioare. Artă lui trebuie nu numai să corespundă gustului estetic înaintat al omului muncii, dar să i-l sporească, să-i îmbogățească conștiința socialistă, de pe acum înaltă, înfrățind cu claritate perspectivele mărețului program ce stă în fața tuturor celor ce vor dărui țării, în 1960, o nouă baterie de cocs și un nou cuptor Martin la Hunedoara; tuturor celor ce vor pune în funcțiune noi uzine și fabrici la Govora și Borzești, la Brăila și Tg. Jiu, la Pipera, Bucecea și Luduș; celor ce vor construi noi locuințe, noi școli, noi cinematografe; celor ce vor duce la sporirea volumului de mărfuri și al șeptelului; — celor ce ne apropie zi de zi, cu modestie de anonimi, dar cu inimi și brațe de eroi, de încheierea măreței construcții socialiste în țara noastră.

Sporirea măiestriei artistice, prin pătrunderea tot mai adâncă, mai lucidă, în viața acestor oameni, prin reflectarea operativă și multilaterală a gândurilor și elanurilor și aspirațiilor lor; creșterea exigenței și răspunderii artistice, căutarea mijloacelor celor mai înalt convingătoare pentru realizarea operelor dramatice și spectacolelor; împlinirea așadar cât mai eficientă a sarcinii de înfruire și educare socialistă a artei teatrale, iată angajamentul de muncă pe care artiștii îl aduc, în pragul acestui nou an și al noilor eforturi pe care poporul le va depune spre împlinirea planului de dezvoltare pe 1960. Angajamentul acesta poartă în sine nu numai sensul unei mai vii participări la viața și lupta poporului pentru socialism, dar și prinusul de recunoștință și dragoste adus, în preajma celui de al III-lea Congres, Partidului, care cu fermitate și înțelepciune a condus poporul din izbinzi în izbinzi, pînă la acel ceas victorios din 30 decembrie 1947, și, de atunci, pînă la acest ceas, cînd, în elanul pentru construirea socialismului, vedem în fața noastră cum ne stimulează împlinirea înainte de termen a septenalului sovietic, zările comunismului.

”†”

